

BELÉD ESVE
FALLEN TOO FAR
ABBIGLINES

A mikor olyan dolgot akarsz, ami nem lehetne a tiéd...
A lány csak tizenkilenc éves.
Az új nevelőapjának a lánya.

Még mindig naiv és ártatlan, mivel az utóbbi három évben a beteg édesanyjáról gondoskodott.

A huszonnégy éves Rush Finlay számára ő az egyetlen, akit nem kaphat meg. A híres apja büntudatból tömte pénzzel, az anyja elkeseredetten el akarta nyerni a szeretetét, és emellé még elképesztő külsővel is megáldotta a sors. Épp ezért Rushnak senki sem mondott nemet. Eddig.

Blaire Wynn édesanyja halála után elhagyta apró alabamai farmját, hogy összeköltözzön az apjával és új feleségével egy fantasztikus tengerparti házban, ami Florida egyik öblében terül el. Blaire nincs felkészülve arra, hogy teljesen megváltozzon az élete, és tudja, hogy sosem fog igazán beilleszkedni ebbe a csillogó világba. Aztán felbukkan a szexi mostohatesó is, akivel egész nyáron egyedül kell maradnia, mivel az apja elutazott Párizsba a feleségével. Rush épp annyira csodás, mint amennyire elkényeztetett. Teljesen elbűvöli a lányt, pedig tudja, hogy csak a bajt hozhatja rá, hiszen a fiú még sosem volt hűséges senkihez. Rush túlhajszolt és súlyos titkokat rejt. Blaire tudja, hogy talán sosem leplezi le ezeket, de ennek ellenére...
...már túlzottan beleesett.

ABBI GLINES mikor épp nem olvas, nem szenvedélyes pasikat kreál és nem a gyerekeit fuvarozza, vásárolni jár. Saját bevallása szerint kicsit függő. Ezenkívül sokat jár moziba és strandra. A családnak van egy hajója, amivel gyakran kieveznek, és amíg a többiek horgásznak, Abbi nézi őket.

Abbi a New York Times, a Wall Street Journal, valamint a USA Today bestsellerírója. Olyan sorozatok szerzője, mint a Vincent fiúk vagy a Sea Breeze.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Ez a regény összetöri az ember szívét. Nagyon együtt tudtam érezni Blaire-rel, ugyanis ez a történet a vesztéséről, a szeretetről, a reményről és olyan nagy szívfájdalomról szól, ami megrengeti a lány világát.”

Amazon

„A Rush-Blaire jelenetek annyira szexire és tüzesre sikerültek, hogy szavakba sem lehet önteni. Ha elolvastad az első részt, akkor rögtön a kezvedbe akarod venni a következő kötetet.”

Goodreads

„Nem számítottam arra, hogy ennyire magával ragad a történet. Szívszorítóan romantikus, emellett perzselően erotikus. Tökéletes mű, ha laza kikapcsolódásra vágyik az ember.”

Barnes&Noble

„Ha szereted azokat a történeteket, ahol folyamatos a vibrálás a levegőben, hogy még évéshez is lehetetlenség letenni a könyvet, akkor ezt neked találták ki.”

Book Depository

„Nem azt kaptam, mint amit vártam... nagyon nem. Sokkal, de sokkal többet!!! Mikor beütött a konfliktus, az jól arcon talált. Hogy az írónőt idézzem, totális Rush Crash.”

Moly.hu

„Azonnal el akarom olvasni a következő kötetet, ugyanis egy ilyen végkifejletbe egyszerűen nem lehet beletörődni! A szívemet darabokra törte a könyv, és csak egyetlen dolog forraszthatja össze, amit, remélem, a következő részben találok.”

Booktopia

ABBI GLINES

BELÉD ESVE

FALLEN TOO FAR

→ részlet ←

Első fejezet

Sáros kerekű terepjárók látványához szoktam a házibulik előtti parkolóokban, nem drága, külföldi gyártású kocsikhoz. Ezen a helyen viszont legalább húsz ilyen menő autó állt a hosszú kocsifeljárón. Én a homokos fűre parkoltam az anyám tizenöt éves Ford terepjáróját, hogy senkinek se álljam el az útját. Apa nem mondott semmit arról, hogy bulit rendezne ma este. Mondjuk egyébként sem árult el igazán semmit.

Még az anyám temetésére se jött el. Ha nem lett volna szükségem egy helyre, ahol meghúzhatom magam, akkor én sem lennék most itt. El kellett adnom a nagymamától örökölt apró házat, hogy kifizessem belőle anya kezelésének költségeit. Így csak a ruháim maradtak és anyám terepjárója. Nehéz volt felhívni apámat azután, hogy egyszer sem látogatott meg bennünket azalatt a három év alatt, amíg anya a rákkal küzdött. Ennek ellenére nem tehettem mást, ő maradt az egyetlen családtagom.

Bámultam az óriási, háromszintes házat, amely a floridai Rosemary Beach homokos tengerpartján épült. Ez volt apám új otthona, az új családjával. Egyértelmű volt, hogy nem fogok beleilleni a társaságba.

A kocsim ajtaját hirtelen kirántották. Ösztönösen az ülés alá nyúltam, hogy megragadjam a kilenc milliméteres fegyveremet. Egyenesen a betolakodóra fogtam, mindkét kezemmel tartottam, készen állva arra, hogy meghúzzam a ravaszt.

– Húha... csak mondani akartam neked, hogy biztos eltévedtél, de bármit elárulok, amit csak akarsz, ha elteszed azt a valamit.

A pisztoly csöve mögött egy barna, kócos hajú srác állt füle mögé túrt tincsekkel. Mindkét kezét a magasba emelte, és kikerekedett szemmel nézett rám.

Felhúztam a szemöldökömet, de a pisztolyt készenlétben tartottam. Fogalmam sem volt, ki ez a srác. Egyértelmű, hogy nem normális viselkedés valakinek csak úgy kinyitni a kocsi ajtaját.

– Nem, nem hinném, hogy eltévedtem. Ez Abraham Wynn háza?

– Hú, nem igazán tudok gondolkozni, ha azzal a valamivel a fejemre céloz – nyeldekelt feszülten. – Nagyon ideges vagyok tőled, drágaság. Le tudnád tenni, még mielőtt véletlenül lepuffantasz?

Véletlenül? Komolyan? Ez a srác tényleg kezdett felidegelni.

– Nem ismerlek, sötét van odakint, és egyedül vagyok egy idegen helyen. Szóval bocsáss meg, hogy nem érzem magam teljesen biztonságban ebben a percben! De abban azért biztos lehetsz, hogy véletlenül nem foglak megölni, tudom, hogy kell bánni egy fegyverrel, hidd el!

A srác nem úgy festett, mintha hinne nekem, de így, hogy jobban megnéztem, nem tűnt valami fenyegető jelenségnek. Ennek ellenére még nem álltam készen, hogy letegyem a pisztolyt.

– Abraham? – ismételte lassan. A fejét csóválta. – Várj! Rush új mostohaapját Abe-nek hívják. Találkoztam vele, mielőtt Georgianna elment vele Párizsba.

Párizs? Rush? Micsoda? Több magyarázatot vártam volna, de a srác csak a pisztolyra tudott koncentrálni, és levegőt sem vett. Továbbra is rajta tartottam a szemem, de leengedtem a fegyvert, majd megbizonyosodtam róla, hogy visszakattintottam a kibiztosítót, mielőtt újra betettem az ülés alá. Talán azért, mert eltűnt a pisztoly a színről, a srác sokkal összeszedettebb lett, és elmagyarázta a helyzetet.

– Egyáltalán van engedélyed arra? – kérdezte hitetlenkedve, de én abszolút nem voltam abban a hangulatban, hogy magyarázkodni kezdjek a fegyvertartási engedélyemről. Válaszokra volt szükségem.

– Abraham Párizsban van? – kérdeztem, hogy bizonyosságot szerezzek. Apám nagyon jól tudta, hogy ma érzek. Múlt héten beszéltünk, miután eladtam a házat.

A srác óvatosan bólintott, ellazult a testtartása.

– Ismered?

Nem igazán. Csak kétszer láttam azóta, miután elhagyta anyámat és engem öt évvel ezelőtt. De emlékeztem egy apára, aki eljött a focimeccseimre, és hamburgereket süttött a kertben, amikor összehívtuk a szomszédokat. Volt apám egészen addig, amíg az ikertestvérem, Valeria meg

nem halt autóbalesetben. Az apám vezetett. Attól a naptól kezdve teljesen megváltozott. Egyszer se hívott fel, hogy megkérdezze, hogy vagyok, amíg a beteg anyámat gondoztam. Mondhatjuk, hogy egyáltalán nem ismertem már.

– A lány vagyok, Blaire.

A srác szeme hatalmasra tágult, aztán a fejét hátravetve felnevetett. Nem értettem, mi annyira vicces. Vártam, hogy magyarázkodásba kezdjen, de ő csak kinyújtotta a kezét.

– Gyere, Blaire! Bemutatlak valakinek. Imádni fogja ezt az egészszet!

A kezére bámultam, aztán a táskám után nyúltam.

– A táskádban is van pisztoly? Figyelmeztessen mindenkit előre, hogy ne húzzanak fel? – A hangjába vicces pizskálódás vegyült, ezért nem mondtam semmi bántót.

– Feltépted az ajtót kopogás nélkül. Megijedtem.

– És az az automatikus reakciód, ha valaki megijeszt, hogy fegyvert rántasz? A többi lány csak felsikolt vagy ilyesmi.

Valószínűleg a többi lánynak, akit ismer, nem kellett az elmúlt három évben megvédenie saját magát. Nekem meg egyedül kellett anyámra vigyáznom, miközben rám senki sem figyelt.

– Alabamából származom – válaszoltam, de nem fogadtam el a kezét, én magam szálltam ki a kocsiból.

A tengeri szellő megérintette az arcomat, a part sós levegője összetéveszthetetlen volt. Sosem láttam még a tengerpartot ezelőtt. Csak képeken és filmekben, de az illata pont olyan volt, amilyenre számítottam.

– Tehát igaz, amit a déli lányokról mondanak – felelte.

– Mire gondolsz?

A tekintete végigsiklott a testemen, aztán visszanezett az arcomra. Széles vigyor terült el az arcán.

– Feszés farmer, trikó meg pisztoly. Baszki, lehet rossz államban élek!

A szemem forgattam, és kinyitottam a terepjáró csomagtartóját. Volt egy bőröndöm és pár dobozom, amit jótekonyságra szántam.

– Hé, hadd segítsék! – Megkerült, és benyúlt a csomagtartómba, hogy kivegye a hatalmas bőröndöt, amit anya és én a szekrényben tartottunk készenlétben egy nagy autós túrára, amire sosem mentünk el. Mindig arról beszélt, hogyan fogjuk átszelni az egész országot, hogy aztán a nyugati parton észak felé vegyük az irányt. De beteg lett.

Leráztam magamról az emlékek súlyát, és igyekeztem a jelenre koncentrálni.

– Köszönöm... nem hiszem, hogy már mondtad volna a neved.

– Mi? Elfelejtetted megkérdezni, miközben egy kilenc milliméterest tartottál a fejemhez? – kérdezte.

Sóhajtottam. Oké, talán egy kicsit eltúloztam a dolgot a pisztollyal, de akkor is megijesztett.

– Grant vagyok... Rush barátja.

– Rush?

Már megint ez a név. Ki a fene az a Rush?

Grant újra szélesen elmosolyodott.

– Nem tudod, kicsoda Rush? – Úgy fest, ezt nagyon szórakoztatónak találta. – Annyira örülök, hogy átjöttem ma este. – A ház felé bólintott. – Gyere csak! Majd én bemutatlak neki.

Mellette sétáltam a ház felé menet. A zene egyre hangosabban dübörgött, ahogy közelebb értünk. Ha az apám nem tartózkodott itt, akkor mégis ki él itt? Tudtam, hogy Georgianna az új felesége, de csak ennyi infóm volt. Valami bulit tartottak a gyerekei? Mennyi idősek? Vannak egyáltalán gyerekei? Nem emlékeztem semmire. Apa homályosan fogalmazott. Azt mondta, hogy kedvelni fogom az új családját, de nem mesélt róluk többet.

– Szóval, Rush itt lakik? – kérdeztem.

– Igen. Legalábbis a nyáron. Évszaknak megfelelően másik házba költözik.

– Több háza is van?

Grant felnevetett.

– Semmit sem tudsz a családról, amibe az apád beházasodott, mi?

Fogalma sem volt, mennyire nem. Csak ráztam a fejem.

– Akkor tartok egy kis gyorstalpalót, mielőtt besétálsz az őrületbe. – Megtorpant a lépcsőn, amely a bejárat ajtóhoz vezetett, és felém pillantott. – Rush Finlay a mostohabátyád. Ő az egyetlen gyereke a Slacker Demon híres dobosának, Dean Finlay-nek. A szülei sosem házasodtak össze. Az anyja, Georgianna, a groupie-juk volt még régen. Ez itt Rush háza. Az anyja élhet itt, mert ő megengedi. –

Újra visszanézett az ajtóra, amikor az kitérült. – És ezek itt a haverjai.

Egy magas, karcsú, vörösesszőke lány bámult rám rövid királykék ruhában. Olyan magas sarkú cipőt viselt, ami-ben én kitörném a nyakamat. Nem lehetett nem meghallani a lenézést a horkantásában. Nem igazán ismertem ilyen embereket, de azt tudtam, hogy a tömeggyártásra készült ruháim nem felelnek meg az itteni dresszkódnak. Vagy erről volt szó, vagy egy bogár mászott rajtam, amit nem vettem észre.

– Szia, Nannette! – mondta Grant kissé idegesen.

– Ez ki? – kérdezte a lány, és azonnal Grantre pillantott.

– Egy haver, úgyhogy töröld le a képedről a viszolygást! Nem igazán áll jól – válaszolta, és felém nyúlt, hogy megragadja a kezem, és magával rántson a házba.

A helyiség nem volt annyira zsúfolva, mint számítottam rá. Ahogy áthaladtunk a nyitott előcsarnokon, a boltíves bejárat egy nappaliszerű helyiségbe vezetett. Nagyobb volt, mint az egész házam. Vagyis a volt házam. A két üvegajtó tárva-nyitva állt, és lélegzetelállító kilátás nyílt az óceánra. Közelebből is látni akartam.

– Erre – mondta Grant, és egyenesen a... bár felé vezetett. Ebben a házban még bár is van?

Rápillantottam az emberekre, ahogy elhaladtunk mellettük. Mindannyian megtorpantak egy pillanatra, és gyors pillantással ajándékoztak meg. Az tuti, hogy kitüntem a tömegből.

– Rush, ismerkedj meg Blaire-rel! Azt hiszem, hozzád tartozik. Odakint találtam, kissé elveszetten – mondta Grant, mire a tekintem a kíváncsi emberekről Rushra siklott.

Ó!

Ó, istenem!

– Úgy gondolod? – kérdezte Rush lazán, ahogy előrehajolt a fehér kanapén, a kezében sörösüveget tartva. Egyszerűen gyönyörű volt. – Helyeske, de túl fiatal. Nem mondhatod, hogy hozzám tartozik.

– Pedig így van. Tudom, hogy az apja elszökött Párizsba a te anyáddal a következő pár hétre. Szóval, most már hozzád tartozik. Bár boldogan felajánlok neki egy szobát nálam, ha szeretnéd. Már ha megígéri, hogy a halálos fegyvere a kocsiban marad.

Rush hunyorgott, és közelebből is megvizsgált. Furcsa színe volt a szemének, hihetetlenül szokatlan. Nem barna volt, de nem is mogyorószínű. Melegséget sugárzott, amibe mintha ezüstsálak futottak volna. Sosem láttam még ehhez hasonlót. Lehet, hogy színes lencsét hordott?

– Ettől még nem tartozik hozzám – válaszolta végül, és hátradőlt a kanapén.

– Csak viccelsz, mi? – köszörülte meg a torkát Grant.

Rush nem válaszolt, ehelyett kortyolt egyet a hosszú nyakú üvegből, amit a kezében tartott. A tekintete Grantre siklott, megláttam benne a fenyegetést. Meg fog kérni, hogy távozzak. Ez rosszul sült el. Pontosan húsz dollárom volt, és már alig maradt benzin a kocsiban. Már mindent

eladtam, ami ért valamit. Amikor felhívtam az apámat, elmagyaráztam, hogy csak egy kis időre akarom meghúzni magam nála, amíg szerzek valami munkát, és összegyűjtök elég pénzt, hogy kibéreljek valamit. Azonnal beleegyezett, és megadta ezt a címet, közben megerősítette, hogy nagyon örülne, ha vele lennék.

Rush újra felém pillantott. Rám várt, hogy lépjek. De mit akart hallani tőlem?

Önelégült vigyor jelent meg az arcán, és felém pillantott.

– Ma tele van a ház vendégekkel, és már az ágyamba se férsz. – Újra Grantre nézett. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha elmegy szállodát keresni, amíg fel nem hívom az apuciját.

Egyértelmű volt az undora, ahogy kimondta az *apuci* szót. Nem kedvelte az apámat, amiért nem hibáztattam. Komolyan nem. Ez is az ő hibája volt, ő küldött ide. A maradék pénzemet benzinre költöttem és kajára, hogy idejöhessek. Miért is bíztam benne egyáltalán?

Előrenyúltam, és megragadtam a csomagomat, amit Grant továbbra is fogott.

– Igaza van, jobb lesz, ha megyek. Rossz ötlet volt, hogy egyáltalán eljöttem – mondtam úgy, hogy felé sem néztem. Erősen megrántottam a bőröndöt, mire Grant kissé bizonytalanokodva elengedte. Könnyek csípték a szemem, amikor ráébredtem, hogy hajléktalan leszek. Egyikükre sem tudtam ránézni.

Hátat fordítottam, és elindultam az ajtó irányába, de a tekintetemet továbbra is a padlóra szegeztem. Hallottam, ahogy Grant Rushsal vitatkozik, de kizártam a beszélgetést. Nem akartam hallani, mit mond rólam ez a helyes srác. Nem volt odáig értem, ez egyértelmű. És úgy fest, az apámat sem fogadta tárt karokkal.

– Ilyen hamar elmész? – kérdezte egy hang, amely lágy szirupra emlékeztetett. Felnéztem, és megpillantottam a széles vigyorát annak a lánynak, aki korábban kinyitotta az ajtót. Ő sem akarta, hogy itt legyek. Mit tettem, hogy kivívtam ezeknek az embereknek az ellenszenvét? Gyorsan újra a padlóra pillantottam, és kinyitottam az ajtót. Annál sokkal büszkébb voltam, minthogy a szemét ribi szeme láttára sírjak.

Amikor odakint végre biztonságban éreztem magam, zokogni kezdtem, ahogy a kocsim felé indultam. Ha nem kellett volna a táskámat cipelnem, akkor rohantam volna. De szükségem volt a biztonságára. A kocsimba tartoztam, nem abba az őrült házba azokkal a puccos emberekkel. Hiányzott az otthonom. És annál is jobban hiányzott anya. Újra feltört belőlem a zokogás, amikor becsuktam a kocsi ajtaját.

Második fejezet

Megtöröltem a szemem, és kényszerítettem magam, hogy mély levegőt vegyek. Nem eshettem most szét. Akkor sem estem darabokra, amikor anyám kezét fogtam, amint örökre lehunyta a szemét. Akkor sem estem szét, amikor lassan leeresztették a hideg földbe. És akkor sem, amikor eladtam az egyetlen helyet, ahol valaha is éltem. Most is egyben kellett maradnom. Ezt is túl fogom élni.

Nem maradt elég pénzem, hogy hotelszobát vegyek ki, de a kocsit még az enyém volt. Élhettem az autóban. Az egyetlen gond csak az volt, hogy megfelelő helyet találjak éjszakára, ahol leparkolhatok. A város elég biztonságosnak bizonyult, de abban is biztos voltam, hogy bárhová is parkolnám le a kopottas terepjárómat, az felhívna az emberek figyelmét. Még azelőtt bekopogna egy rendőr az ablakon, mielőtt elaludnék. Az utolsó húsz dolláromat benzinre kellene költenem, és akkor talán elmehetnék egy nagyobb városba, ahol a kocsim elveszne egy nagyobb parkolóban.

Talán leállhatnék egy étterem mögött, és szerezhetnék munkát is ott, akkor nem lenne szükségem üzemanyagra, hogy a munkahelyemre utazzak. A gyomrom összeszorult, emlékeztetve arra, hogy reggel óta nem ettem semmit. Mu-

száj lesz pár dollárt ételre is költenem. Aztán imádkozhatok, hogy reggel találjak valami munkát.

Minden rendben lesz. Hátrafordultam, hogy megnézzem, szabad-e a terep, mielőtt beindítom a kocsit, és elmegyek innen. Egy ezüstös tekintet vizslatott.

Apró sikoly hagyta el a számat, mielőtt ráébredtem, hogy Rushsal nézek szembe. Mi a fenét csinál a kocsim mellett ácsorogva? Meg akart bizonyosodni róla, hogy elhagytam a birtokát? Egyáltalán nem kívántam beszélni vele. Éppen el akartam kapni a tekintetem, hogy elhúzzak, amikor felhúzta a szemöldökét. Ezzel mégis mi a fenét akar?

De igazából nem is érdekelt. Még ha hihetetlenül szexin is bámult rám, akkor is inkább megpróbáltam beindítani a kocsit. Azonban a motor bőgése helyett egy kattanást hallottam, majd megülte a kis teret a csend. Ó, ne! Csak ne most! Kérlek, ne most!

Elfordítottam a kulcsot, és imádkoztam, hogy ne legyen igazam. Mindig is tudtam, hogy az üzemanyagszint-jelző nem mutatott megfelelő értéket, de figyeltem a megtett kilométereket. Egyszerűen még nem kellett volna kifogynia a benzinnel. Még egy pár mérföldre elégnék kellett volna lennie.

Rácsaptam a kormányra, és közben válogatott szidalmakkal illetem a kocsimat, de semmi sem történt. Itt ragadtam. Vajon Rush hívni fogja a rendőrséget? Annyira akarta, hogy elhagyjam a házat, hogy megnézte, már elmentem-e? Most, hogy nem tudok elmenni, letartóztat? Vagy még rosszabb lesz a helyzet, és hív egy vontatót?

Nincs annyi pénzem, hogy visszaszerezsem a kocsimat, ha ezt megteszi. Legalább a börtönben lesz kaja és ágy.

Lenyeltem a gombócot a torkomban, kinyitottam az ajtót, és reménykedtem.

– Gondok adódtak? – kérdezte.

Torkom szakadtából akartam üvölni, de ehelyett csak bólintottam.

– Kifogyott a benzin.

Rush sóhajtott. Én nem mondtam semmit. Úgy döntöttem, hogy a lehető legjobb lehetőségem az lesz, ha megvárom az ítéletét. Utána még mindig könyöröghetek és védekezhetek.

– Hány éves vagy?

Micsoda? Most komolyan a korom érdekli? A kocsifeljáróján ragadtam, azt akarta, hogy tűnjek el, és most a lehetőségek megbeszélése helyett azt kérdi, hány éves vagyok?

Fura volt a srác.

– Tizenkilenc – válaszoltam.

– Komolyan? – Rush felhúzta a szemöldökét.

Nagyon erőteljesen igyekeztem nem felhúzni magam. Fontos volt, hogy ez a srác megkönyörüljön rajtam. Lenyeltem a rosszindulatú megjegyzést, ami a nyelvem hegyén volt.

– Igen, komolyan – mosolyogtam.

– Bocsi, csak fiatalabbnak tűnsz – felelte vigyorogva, és felhúzta a vállát. A szeme újra végigsiklott a testemen, és lassan visszanézett a szemembe. Hirtelen előntötte a for-

róság az arcomat, amitől csak még jobban szégyelltem magam. – Mégis visszavonom. A tested teljesen tizenkilencnek néz ki. Csak az arcod olyan friss és üde. Nem sminkelsz?

Ez már megint milyen kérdés? Mit akar egyáltalán?

Azonnal tudni akartam, mit rejt a közeljövőm, pedig mondhattam volna, hogy a sminkelés olyan luxus, ami nekem nem adatott meg. Ráadásul Cain, az exem és a mostani legjobb barátom mindig azt mondta, hogy nincs szükségem sminkre. Bármire is célzott ezzel.

– Kifogyott a benzin. Összesen húsz dollárom van. Az apám elszökött, és magamra hagyott, miután megígérte, hogy segít talpra állni. És hidd el, pontosan ő volt az utolsó ember a földön, akitől segítséget akartam volna kérni. Nem, nem sminkelek. Sokkal nagyobb gondjaim is vannak annál, minthogy kicicomázzam magam. Szóval, hívod a zsarukat vagy a vontatót a kocsimhoz? Ha választhatok, akkor inkább a zsarukra szavazok.

Becsuktam a számat, véget ért a kifakadásom. Egyszerűen túl sokáig provokált, én pedig nem tudtam visszafogni magam. Most majd biztosan arra szavaz, hogy vontassák el a kocsimat. A francba!

Rush oldalra billentette a fejét, úgy tanulmányozott. A csend hosszúra nyúlt, alig bírtam elviselni. Talán egy kicsit túl sok infót osztottam meg a sráccal. Saját magam alatt vágtam a fát.

– Nem bírom az apádat, és a hangnemedből ítélve te sem igazán – mondta elgondolkozva. – Van egy szobám,

ami üres ma éjjel, és az is marad, amíg anyám vissza nem jön. A szobalánya nincs itt, amikor elutazik. Henrietta csak hetente egyszer ugrik be takarítani, amikor anyám nyaral. Szóval, tiéd lehet a lépcső alatti szoba. Kicsi, de van benne ágy.

Komolyan szobát ajánlott nekem? Nem akartam elsírni magam, azt később is megtehettem. Nem megyek börtönbe. Hál' istennek.

– Nincs más választásom, vagy alhatok a kocsiiban. Biztosíthatlak, hogy a szoba mindenképpen jobban hangzik. Köszönöm.

Rush összeráncolta a homlokát, de gyorsan eltűnt a rosszallása, ehelyett laza mosoly játszott az arcán.

– Ez a csomagod? – kérdezte.

Becsuktam a kocsi ajtaját, és visszasétáltam a hátuljához, hogy kivegyem a bőröndöt. Mielőtt hozzáérhettem volna, Rush meleg teste súrolta az enyémet, illata idegennek és fűszeresnek hatott. Ledermedtem, ahogy megragadta a bőröndömet.

Megfordultam, és felnéztem rá. Rám kacsintott.

– Hadd vigyem a cuccodat! Nem vagyok ám olyan szemét.

– Köszönöm, újra – mondtam remegő hangon, de képtelen voltam elkapni a tekintetem. Egyszerűen elképesztő volt a szeme. A sűrű fekete pillák úgy keretezték, mintha kihúzta volna tussal. Ez teljesen természetes hatással emelte ki a tekintetét. Igazságtalannak tartottam, az én szem-

pilláim szókék voltak. Mit meg nem adtam volna ehhez hasonló pillákért!

– Ó, szuper, nem hagytad elmenni! Öt percet adtam neked, aztán kijöttem utánad, hogy megbizonyosodjak róla, nem riasztottad el teljesen. – Grant hangja rángatott ki a csodálkozásból. Megfordultam. Örültem, hogy megjelent. Úgy bámultam Rushra, mint valami idióta. Teljesen meglepett, hogy nem küldött el újra a fenébe.

– Henrietta szobája lesz az övé, amíg fel nem tudom hívni az apját, és ki nem találunk valamit. – Rush idegesnek tűnt.

Megkerült, és Grant kezébe nyomta a bőröndömet.

– Hajrá, vidd a szobájába! Nekem szórakoztatnom kell a benti társaságot.

Rush úgy sétált el, hogy vissza se nézett. Minden akarat-erőmre szükségem volt, hogy ne figyeljem, ahogy elmegy. Főleg, hogy a hátsója a farmerban elképesztően csábítóan hatott. De nem vonzódhattam hozzá, Rush nem az a srác volt..

– Elég szeszélyes egy idióta – csóválta a fejét Grant. Aztán visszaneézett rám. Nem tudtam nem egyetérteni vele.

– Nem akarom, hogy megint cipeld a cuccomat – mondtam, és felé nyúltam.

Grant hátrahúzta a bőröndöt, hogy ne érhessem el.

– Úgy fest, én vagyok a kedves tesó. Nem fogom engedni, hogy cipeld a holmidat, amikor itt van két elképesztő kar, hogy vigye helyetted.

Mosolyogtam volna, de egyetlen szóra figyeltem csak.

– Tesó? – kérdeztem.

Grant elmosolyodott, de a vidámsága nem gyújtotta lángra a szemét.

– Azt hiszem, azt elfelejtettem megemlíteni, hogy én vagyok Georgianna második férjének a gyereke. Házasok voltak apámmal hároméves koromtól – amikor Rush négy volt – egészen addig, amíg tizenöt nem lettem. Addigra igazi tesók lettünk. Az, hogy apám elvált az anyjától, nem változtatott semmin. Együtt mentünk fősulira, és ugyanabba a diákszövetségbe tartoztunk.

Ó. Oké. Erre nem számítottam.

– Hány férje volt összesen Georgiannának?

Grant rövid, kemény nevetést hallatott, aztán az ajtó felé sétált.

– Apád a négyeske.

Úgy fest, apám teljesen hülye. Szemmel láthatóan ez a nő úgy váltogatta a férjeit, mint a fehérneműjét. Vajon mennyi időbe fog telni, mire kiteszi a szűrét, és továbblép?

Grant felment a lépcsőn, de nem mondott semmi mást, csak a konyha felé indult, ami óriásinak tűnt a fekete márvány konyhapultrával és a modern gépekkel. Pontosan úgy festett, mintha kivágták volna egy lakberendezési magazinból. Kitérte az ajtót, ami egy kamrának kinéző helyiség felé vezetett. Zavartan néztem körbe, de követtem. Hátrasétált, és kinyitott még egy ajtót.

Annyi hely volt csak, hogy belépjen, és letegye a bőrröndöt az ágyra. Követtem befelé, és összehúztam magam a kétszemélyes ágy mellett, ami csak pár centivel távolabb

helyezkedett el az ajtótól. Egyértelmű volt, hogy az apró szoba a lépcső alatt van. A kis éjjeliszekekrény épp befért az ágy és a fal közé. Ezen kívül nem volt más odabenn.

– Fogalmam sincs, hova kéne tenni a csomagodat. Túl kicsi ez a szoba. Még sosem jártam itt – rázta meg a fejét Grant, és felsóhajtott. – Figyelj, ha át akarsz jönni az én lakásomba, akkor simán megteheted. Legalább nekem van egy felesleges hálószobám, amiben mozogni is tudsz.

Bármennyire is kedves volt ez Granttól, nem akartam elfogadni a felajánlást. Nincs szüksége egy hívatlan lakótársra, aki elfoglalja az egyik szobáját. Legalább itt elbújhatok annyira, hogy senkinek se legyen az útjában. Szerezhettem munkát. Talán Rush megengedi, hogy ebben a kicsi, használaton kívüli szobában aludjak, amíg nem szedek össze elég pénzt, hogy kiköltözzek. Nem éreztem magam akkora tehernek ebben a rejtett helyiségben. Holnap keresek valami élelmiszerboltot, hogy vegyek magamnak valami kaját. Mogyoróvajjal és kenyérral kibírom a hetet.

– Ez teljesen tökéletes. Itt nem leszek senkinek az útjában. Holnap egyébként is felhívja Rush az apámat, és kiderül, mikor jön haza. Talán apám kitalált valamit, fogalmam sincs. De azért köszönöm. Tényleg nagyon kedves tőled!

Grant még egyszer körbenézett, és felhorkantott. Egyáltalán nem volt boldog a szoba látványától, de nekem ez is megkönnyebbülést hozott. Kedves volt tőle, hogy ennyire foglalkozott azzal, mi van velem.

– Nem akarlak itt hagyni. Annyira helytelennek hat.

– Hidd el, nagyon jó így! Sokkal jobb, mint amilyen a kocsimban lenne.

Grant összehúzta a szemöldökét.

– A kocsid? A kocsidban akartál aludni?

– Igen. Ebben a szobában legalább elgondolkodhatok, mit is csináljak.

Grant beletúrt a kócos hajába.

– Valamit megígérsz nekem? – kérdezte.

Nem szoktam ígéreteket tenni. Az volt a tapasztalatom velük kapcsolatban, hogy könnyedén megszegik őket az emberek. Felhúztam a vállam. Csak ezt tehettem.

– Ha Rush elküld, hívj fel!

Épp bele akartam egyezni, de rájöttem, hogy nincs meg a száma.

– Hol van a telefonod, hogy beleírhassem a számom? – kérdezte.

Biztos voltam benne, hogy ez szánalmasan hangzik majd.

– Nincs telefonom.

Grant eltátotta a száját.

– Nincs mobilod? Nem csoda akkor, hogy fegyvert hordasz magadnál. – Belenyúlt a zsebébe, és előrehúzott egy papírfecnit. – Van tollad?

Kiszedtem egyet a táskámból, és a kezébe adtam. Gyorsan lekörmölte a számát, és visszaadta a papírt a tollal együtt.

– Hívj fel! Komolyan mondom.

Sosem hívnám fel, de kedves volt a felajánlás. Bólintottam, de nem ígértem semmit.

– Remélem, jól fogsz aludni itt! – Körbenézett az apró szobában, de a tekintetébe aggodalom vegyült.

Egyértelmű volt, hogy jól fogok aludni.

– Ne aggódj, ez tuti! – biztosítottam róla.

Grant bólintott, és kilépett a szobából, majd becsukta maga mögött az ajtót. Megvártam a kamra ajtajának csukódását, aztán leültem az ágyra a bőröndöm mellé. Minden okés volt, innen már elindulhattam valamerre.

Harmadik fejezet

Ugyan az ablaktalan helyiségben nem érzékeltem a napsütést, tudtam, hogy sokáig aludtam. Annak ellenére, hogy kimerített a nyolcórás vezetés, órákig nem bírtam elaludni a lépcsőn felhangzó léptek zajától. Nyújtózkodva ültem fel, és villanykapcsoló felé tapogatóztam. Kicsi villanykörte világította be a szobát, én pedig az ágyam alá nyúlva kihúztam a bőröndömet.

Rég nem zuhanyoztam, ezért meg kellett keresnem a fürdőt. Reménykedtem benne, hogy még mindenki alszik, ezért ki és be tudok szökni a fürdőszobából anélkül, hogy bárki észrevenné. Grant nem mutatta meg előző este, merre találok a helyiséget, csupán ezzel a szobával szántak meg. Reméltem, hogy egy gyors zuhanytól sem borulnak ki.

Tiszta bugyit, fekete rövidnadrágot és fehér trikót halásztam ki a táskámból. Ha szerencsém lesz, akkor azelőtt végzek, hogy Rush lejön a földszintre.

Kinyitottam a kamrába vezető ajtót, és elhaladtam az ételektől roskadozó polcok előtt. Komolyan, itt sokkal több kaját tároltak, mint amire bárkinek is szüksége lehetett volna. Lassan elforgattam az ajtógombot, és kitértam

a kijáratot. A konyhában nem égtek a lámpák, de erős napfény szűrődött be az óceánra néző óriási ablakokon. Ha nem kellett volna annyira pisilnem, akkor pár pillanatig biztos elvesztem volna a látványban, de nem hagyhattam figyelmen kívül a természet hívó szavát. A ház csendbe burkolózott. Üres üvegek heverték mindenfelé a maradék kajákkal és ruhadarabokkal együtt. Arra gondoltam, hogy fel kéne takarítanom, ezzel is bizonyítva a hasznosságomat. Nagy volt rá az esély, hogy a házban kell időznöm addig, amíg nem szerzek munkát és egy-két heti fizetést.

Óvatosan kinyitottam az első ajtót, ami szembejött, kissé aggódva, hogy nem hálósobába ütközöm-e. De csak egy gardrób volt. Becsuktam az ajtót, és elindultam a folyosón a lépcsők felé. Ha az összes fürdőt hálósobákhoz csatolták, akkor cseszhettem. Vagy talán... lehet, hogy van valami odakint is, amit az emberek akkor használtak, ha az egész napot a tengerparton töltötték? A szobalánynak, Henriettának is el kellett mennie zuhanyozni vagy vécére. Megfordultam, visszamentem a konyhába, és felfedeztem a két üvegajtót, ami tegnap este nyitva állt. Pár lépcsőfok vezetett a ház alá, így elindultam lefelé.

Odalent két ajtót találtam. Kinyitottam az egyiket. Odabent mentőmellények, szörfdeszkák és gumimatracok lógtak a falon. Aztán kitártam a másik ajtót is. Telitalálat!

A vécé a helyiség egyik oldalán helyezkedett el, az apró zuhany a másikon. Sampont, balzsamot, szappant, tiszta törölközőt és kéztörölőt is találtam odabent. Micsoda kényeztetés!

Miután tiszta lettem, és felöltöztem, felakasztottam a törölközőt és a kéztörölkőt a zuhanyra. Ezt a fürdőszobát nem látogatták túl sokszor. Használhatom én magam egész héten a törölközőket, aztán a hétvégén kimoshatom. Már ha egyáltalán maradok addig.

Becsuktam az ajtót magam mögött, és visszaindultam a lépcsőn. Az óceán csodálatos illattal töltötte meg a házat. Odafent megálltam a korlát mellett, és kinéztem a vízre. Hullámok nyalták a fehér homokos tengerpartot. A legcsodálatosabb dolog volt, amit valaha láttam.

Anya és én beszélgettünk arról, hogy egy nap együtt nézzük meg az óceánt. Kislánykorában már látta egyszer, de az emlékei nem voltak a legcsodálatosabbak, ennek ellenére folyamatosan mesélt róla. Minden télen, a hideg napokon, a tűz mellett ülve tervezgettük a kirándulást a tengerpartra. De sose jutottunk el. Először is anyának nem volt pénze, aztán meg beteg lett. Ennek ellenére továbbra is tervezgettük. Mertünk nagyot álmodni.

Erre most itt álltam, és néztem a hullámokat, amikről olyan sokat álmodoztunk. Nem ez volt az álomnyaralás, de én itt maradtam, hogy mindkettőnk helyett is lássam.

– Ezt a kilátást sose lehet megunni. – Rush mély morgása halálra rémisztett. Megpördültem, hogy szembe kerüljek vele. A srác félmeztelenül dőlt a nyitott ajtó keretének. Ó, istenem!

Képtelen voltam kinyögni a szavakat. Az egyetlen meztelen férfi felsőtest, amivel valaha is találkoztam Cainé volt. Csak anya betegsége előtt volt időm randizni és szó-

rakozni, ami már nagyon régen volt. Cain tizenhat éves mellkasa egyáltalán nem hasonlított a széles, kidolgozott, izmos testhez, ami előttem állt. Rushnak igazi kockák voltak a hasán!

– Tetszik? – A vidám hanghordozását képtelen voltam figyelmen kívül hagyni.

Pislogtam, és elkaptam a tekintetem, amikor észrevettem a vigyorát. Basszus! Rajtakapott, hogy vizslatom!

– Ne zavartasd magad! Én is élveztem – mondta, és belekortyolt a kezében tartott kávéba.

A fejem felforrósodott, nagyon jól tudtam, mennyire vörös lehet. Visszafordultam, hogy az óceánra nézzek. Mennyire kínos! Éppen arra próbálom rávenni a srácot, hogy maradhassak egy kicsit. A nyáladzás semmiképp sem a legjobb húzás ehhez.

A mély nevetés a hátam mögött csak rontott a helyzeten. Rajtam röhögött. Csodálatos!

– Hát itt vagy! Hiányoztál az ágyamból reggel. – Lány női dorombolás hangzott fel a hátam mögött. A kíváncsiságom győzött, ezért megfordultam. Egyetlen melltartóban és bugyiban állt előttem egy lány, aki nekidörgölözött Rush oldalának, és végighúzta rózsaszín körmét csupasz mellkasán. Még csak nem is hibáztattam érte, hogy meg akarta érinteni. Engem is eléggé csábított.

– Itt az ideje, hogy elmenj – mondta eltaszítva a lány kezét, majd ellépett mellőle. Figyeltem, ahogy a bejárati ajtó felé mutat.

– Micsoda? – kérdezte a lány. Zavart arckifejezése azt mutatta, nem erre számított.

– Megkaptad, amit akartál, bébi. A lábaid között voltam, de ennyi. – Megdöbbenett a rideg közönyösség a hangjában. Komolyan beszélt?

– Most viccelsz? – fakadt ki a lány, és erősen dobbanzott.

Rush megrázta a fejét, és újra belekortyolt a kávéba.

– Nem csinálhatod ezt velem! Csodás volt az este. Te is tudod. – A lány kinyújtotta a kezét, de Rush elhúzódt.

– Figyelmeztettelek előző este, amikor könyörögve jöttél hozzám, és levetted a ruháidat. Mondtam, hogy csak egyetlen éjszakára szól. Semmi több.

Újra a lányra néztem. Az arca mérgesen rándult össze, száját szóra nyitotta, hogy vitatkozzon, de aztán meggondolta magát. Dühösen ment vissza a házba.

Nem akartam hinni a szememnek. Így viselkednek a hozzá hasonló emberek? Egyetlen tapasztalatom párkapcsolatok terén Cainhez kapcsolódott. Nem feküdtünk le egymással, de akkor is kedves volt, és törődött velem. Ez a jelenet kemény és kegyetlen volt.

– Hogy aludtál az éjjel? – kérdezte Rush, mintha mi sem történt volna.

Nagy nehezen visszanéztem rá, és tanulmányozni kezdtem. Mi szállta meg ezt a lányt? Hogy feküdhett le vele, amikor Rush közölte, hogy csak szex lesz és semmi más? Persze, olyan a teste, mint egy fehérnemű-modellnek, meg

ott van az az örületes szempár... De akkor is! Annyira kegyetlen.

– Sűrűn csinálsz ehhez hasonlót? – kérdeztem, mielőtt leállíthattam volna magam.

Rush felhúzta az egyik szemöldökét.

– Mit? Sűrűn kérdezem-e meg emberektől, hogy aludtak?

Nagyon jól tudta, mire vonatkozott a kérdés, csak kerülte a témát. Nem az én dolgom volt. Ki kellett maradnom az egészből, csakhogy ne dobjon ki. Letorkolni rossz ötletnek tűnt.

– Hogy szexelsz valakivel, aztán úgy bánsz vele, mint a szeméttel? – kontráztam, de ledöbbsentem magamon. A szavak szinte visszhangzottak a fejemben. Komolyan, mit műveltem? Nem akartam, hogy kidobjon.

Rush letette a bögrét a mellette lévő asztalra, és leült. Hátradőlt, és kinyújtóztatta hosszú lábát, aztán visszanézett rám.

– Mindig olyasmibe ütöd az orrod, ami nem tartozik rád? – kérdezte.

Mérges akartam lenni rá, de képtelen voltam. Igazat mondott. Ki voltam én, hogy ujjal mutogassak? Nem ismertem a srácot.

– Nem, általában nem. Sajnálom – mondtam, és besiettem a házba. Nem akartam megadni számára a lehetőséget, hogy engem is kitegyen. Még legalább két hétig szükségem volt a lépcső alatti ágyra.

Lefoglaltam magam azzal, hogy felszedtem az üres poharakat és sörösüvegeket. Ki tudtam takarítani, mielőtt elindultam volna munkát keresni. Csak abban reménykedtem, hogy Rush nem tart minden nap ehhez hasonló bulikat. Ha igen, akkor sem panaszkodhatnék. Bár ki tudja, lehet, pár éjjel után simán elaludnék, legyen bármekkora a zaj.

– Nem kell kitakarítanod, Henrietta jön holnap.

Bedobtam az összegyűjtött üvegeket a kukába, és újránéztem. Az ajtóban állt, és engem kémlelt.

– Csak gondoltam, segítetek.

– Már van házvezetőnőm – vigyorgott. – Nem akarok felvenni egy másikat is, ha erre gondoltál.

– Sejtettem, hogy nem – ráztam meg a fejem. – Csak segíteni akartam, amiért itt alhattam előző este.

Rush előresétált, és megállt a pult előtt. Összefonta a karját a mellkasa előtt.

– Erről beszélünk kell.

Ó, a fenébe! Szóval, csak egyetlen éjszakára könyörült meg rajtam.

– Oké – válaszoltam.

Rush haragosan nézett rám, mire a szívem nekiiramodott. Nem jó híreket akart közölni, az is biztos.

– Nem bírom az apádat. Csak egy élősködő. De az anyám mindig ilyen pasikat szed össze. Igazi tehetsége van hozzá. De sejtésem szerint ezt már sejtetted, ezért vagyok kíváncsi. Miért apádtól kértél segítséget, ha tudtad, hogy ilyen?

Hozzá akartam vágni, hogy semmi köze ehhez. A gond csak az volt, hogy a segítsége nélkül semmire sem mentem volna. Nem várhattam el, hogy a házában maradhassak, ha nem magyarázom el a helyzetet. Tudnia kellett, miért is segít rajtam. Nem akartam, hogy rám is élősödőként tekintsen.

– Az anyukám most halt meg rákban. Háromévnyi kórházi számlám halmozódott fel. Egyedül a nagymamám háza volt a miénk, de el kellett adnom mindent, hogy kifizessem a kezelést. Nem láttam az apámat öt éve, akkor hagyott ott minket, de ő az egyetlen élő családtagom. Egyedül tőle kérhettem segítséget. Valahol aludnom kell, amíg nem találok munkát és nem kapok némi fizetést, aztán kiveszek valamit. Nem akartam sokáig maradni egyébként sem. Tudom, hogy apám nem lát szívesen. – Keményen felnevettem. – Bár arra nagyon nem számítottam, hogy még azelőtt lelép, hogy ideérek.

Rush átható tekintete továbbra is engem vizslatott. Ezeket az infókat senkivel sem osztottam meg szívesen. Cainnel néha beszélgettem arról, mennyire fájnak az apám tettei. Az apám és a testvérem elvesztése megviselt bennünket anyával. Aztán Cain is többet várt tőlem, de én nem lehettem az a lány, akit szeretett volna maga mellett látni. Gondoskodnom kellett a beteg anyukámról, így elengedtem őt, hogy randizzon másokkal és élvezze az életet. Csak kolonc voltam a nyakán. A barátságunk ugyan megmaradt, és időközben ráébredtem arra, hogy az iránta érzett szerelmem csak gyerekes játék volt.

– Sajnálom, ami anyukáddal történt – szólalt meg végül Rush. – Nagyon kemény lehetett. Azt mondtad, hogy három évig volt beteg? Tizenhat éves korod óta?

Bólintottam, nem tudtam, mit mondhatnék még. Nem volt szükségem a sajnálatára. Csak egy helyet szerettem volna, ahol meghúzhatom magam.

– Akkor munkát és saját lakást akarsz keresni. – Nem kérdezte, csak próbálta feldolgozni, mit is mondtam neki. Nem válaszoltam. – A lépcső alatti szoba a tiéd egy hónapig. Ennyi idő alatt találhatsz munkát, és kereshetsz elég pénzt, hogy legyen lakásod. Destin nincs messze innen, de sokkal megfizethetőbb minden.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, és lenyeltem a torokban fészkelő gombócot.

– Köszönöm!

Rush visszanézett a kamrára, ami a szobámhoz vezetett, aztán újra rám.

– Van némi dolgom. Sok szerencsét a munkakereséshez! – mondta, majd ellökte magát a pultról, és elsétált.

Semmi üzemanyag nem volt a kocsimban, de szereztem egy helyet, ahol alhattam. Emellett maradt még húsz dollárom. Felrohantam a szobámba, hogy felkapjam a kulcsomat és a táskámat. A lehető leggyorsabban munkát kellett találnom.